

γοργορόχερο τό, ένιαχ. γοργορορόχερο Λευκ.

Έκ συμφύρ. τών έπιθ. γορ γ ό ς και γ ρ ή γ ο ρ ο ς και τοῦ οὔσ. χ έ ρ ι.

Ή ταχεΐα, ή εύκίνητος χείρ ένθ' άν.

γοργοχέστης ένιαχ. Θηλ. γοργοχέστρα Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Έκ τοῦ έπιθ. γορ γ ό ς και τοῦ οὔσ. χ έ σ τ η ς.

Είς τήν συνθηματ. γλώσσαν τών κτιστών, ή φακῆ. Συνών. φ ο υ σ κ ο κ ο ί λ ι α, φ ο υ σ κ ο κ ο ί λ ι.

γοργοχορταίνω Κρήτ.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ ρ. χ ο ρ τ α ί ν ω.

Ταχέως χορταίνω : ᾤσμ.

Έφίλοννα κ' έτζίβουνα κ' ήλεγα g' ήλεγά τση, ήλεγα δέ σέ 'χόρταίνα, μά γοργοχόρτασά σε.

γοργοχτυπῶ Κρητικ. Έστ. 4 (1949), 27.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ ρ. χ τ υ π ῶ.

Ταχέως κτυπῶ : Ποίημα.

Μέτρα, σάν σου δώκαν, νά μετρεῖς τὸ χρόνο.

Μόνο βιάσου λίγο νά γοργοχτυπῆς,

σά μετρεῖς φαρμάκια, λύπη, δάκρυ, πόνο.

γοργόχυτος έπιθ. Κ. Παλαμ., Περάσμ. και χαιρετ., (έκδ. Μπίρη) τ. 9, σ. 449. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ έπιρρ. γορ γ ά και τοῦ έπιθ. χ υ τ ό ς.

Ό ρέων, ό χυνόμενος ταχέως ένθ' άν.: Ποίημα.

Σέ πειᾶς θάλασσας μήτρα σπέρμα

πειοῦ θεοῦ γοργόχυτο, καρπερό,

σέ πειᾶς ήμέρας τὸ χρονὸ γέρμα

σ' έβγαλε μάρμαρο ἀπ' τὸν ἀφρό;

γοργώνω ένιαχ. γοργώνων Σάμ.

Έκ τοῦ έπιθ. γορ γ ό ς.

Σπεύδω νά κατανοήσω τι ένθ' άν.: Γοργών' τ' ἀφτί (= έχει τεταμένην τήν ακοήν) Σάμ.

γορίλλας ό, σύνθηθ.

Έκ τοῦ Έλληνιστ. Γ ό ρ ι λ λ α ι αί = όνομα δῆθεν τριχωτῶν γυναικῶν (προφανῶς πιθήκων) τῆς Ἀφρικῆς.

1) Πίθηκος έκ τών άνθρωποειδῶν, ό μέγιστος και ισχυρότατος τούτων σύνθηθ. 2) Μεταφ., άνθρωπος είδεχθῆς τήν ὕψιν αλλά σωματώδης και ισχυρός σύνθηθ.: Δέν πηγαίνει πουθενά χωρίς νά τόν συνοδεύουν οί γορίλλες του Ἀθῆν.

Ή λ. και ὡς παρωνύμ. ὑπό τόν τύπ. Γορίλλας Πελοπν. (Πιτσ.) β) Ό σωματοφύλαξ σύνθηθ.

γοριτσάνι τό, ένιαχ. γορ'τσάνι Κ. Στασινοπ., Κρασί, 184 γορ'τσάν' Στερελλ. (Αίτωλ.) γορ'τσάνος ό, Κ. Στασινοπ., Κρασί, 12 γορ'τσάνους Στερελλ. (Περίστ.)

Έκ τοῦ τοπων. Γ ο ρ ί τ σ α.

Είδος σταφυλῆς ένθ' άν.: Τά γορ'τσάνια, ᾤμα είρι άσπρονδιρά, τὰ λέμι άσπρονγό'τσανα Στερελλ. (Αίτωλ.) Έφαγα ένα γορ'τσάνου Στερελλ. (Περίστ.)

γόσμα τό, Χίος— Π. Βλαστ., Ἀργώ, 296 και 337—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. γ ό ξ ω. Ή λ. και είς Γερμ.

Ίσχυρά και θρηνώδης κραυγή, δυνατός θρηῆνος ένθ' άν.: Ποίημα.

Μ' ᾤσ' τα πιά τὰ γόσματά σου, πάψε πιά τ' ᾤμάν ᾤμάν, ὅλο δά σου μονορούφι τὸ αἶμα δέ θά πιῶ τὸ ἀφν

Π. Βλαστ., ένθ' άν., 296.

γοτεξίνι τό, Κέρκ. (Κάβ. Ἀργυράδ. Σπαρτερ. κ.ά.) γοτεξίνι Κέρκ.

Έκ τοῦ Ένετ. g o t e s i n.

1) Τὸ διά τήν προσφοράν τών ἡδυπότων χρησιμοποιούμενον μικρὸν ποτήριον Κέρκ. (Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) Συνών. ρ α κ ο π ό τ η ρ ο. 2) Φιάλη είς τήν ὁποίαν τίθεται τὸ ἡδυποτον Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Συνών. ρ α κ ο γ υ ά λ ι.

γούβα ή, κοιν. και Καππ. (Σινασσ.) Λυκαον. (Σιλ.) γούα Κῶς κούβα Ήπ. (Ζαγόρ. Ίωάνν. Κόνιτσ. Παλάσ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Φιλιππούπ.) Καππ. (Ἀνακ.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Σισάν.)—Α. Πάλλ., Ν. Έστ. 17 (1935) 398 M. Vasmer είς Byzant. Zeitschr. 16 (1907), 546 γκούβα Ήπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Βόιον Βρία Γρεβεν. Δαμασκ. Δρυμ. Έράτυρ. Καστορ. Καταφύγ. Λόφ. Μοσχοπόταμ.) Πελοπν. (Λεχαιν.) γούφα Κάρπ. Κύπρ. Λέσβ. (Πλομάρ.) γκούφα Ίκαρ. χούβα Κύπρ. βούβα Ἀμοργ. Ἀνάφ. Ἀστυπ. Θάσ. Θήρ. Θράκ. (Δαδ.) Ίκαρ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς (Πυλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. βούγα Κορσ. βούχα Κύπρ. βούα Ἀνδρ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Χάλκ. κ.ά. 'ούα Ρόδ. βούφα Κύπρ. βούπ-πα Κύπρ. βονγά Ρόδ. (Κάστελλ. κ.ά.) γύπη Μεγίστ. γούπα Ήπ. (Πωγών.) Θεσσ. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Λυκαον. (Σιλ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) γούπ-πα Κύπρ. κούπα Καππ. (Σινασσ.) γούπος ό, Μακεδ. (Κοζ. Σέρρ. Σισάν.) γούπ-πος Κύπρ. βούπ-πος Κύπρ.

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ β α (βλ. «Βίος και πολιτεία και μερική θαυμάτων διήγησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν και θαυματουργοῦ Λουκά» είς Κρέμου, Φωκικά 1,59: «σιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς οἰκίας, ὃν και γούβαν ἄγροικοί τινες ἄν καλέσειαν, άνορύσσων ἦν είς ἀπόθεσιν πάντως σίτου τε και κριθῆς ἡ έτέρου, φημί, τών χεδρόπων»), τὸ ὅπ. πιθαν. έκ τοῦ ἀρχ. κ ὕ β η, ὅθεν τὰ παρ' Ἑσυχ. κ ὕ π η και γ ὕ π η = κοίλωμα γῆς, έκ τών ὅπ. οί νεώτεροι τύποι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτων βλ. Β. Φάβη είς Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην., 2 (1940), 87-89. Πβ. τὸ Βυζαντ. γ ο υ β ᾱ ς ό = ό λάκκος, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. Λεξ. Σοφοκλ. Ἡ μεταβολή τοῦ γένους είς ἀρσ. κατὰ τὸ λ ά κ κ ο ς. Ό τύπ. β ο ὕ β α και είς Βλάχ., Δουκ. και είς Κορ., Ἀτακτ. 2,85. Οί τύπ. γ ο ὕ π π ο ς και γ ο ὕ φ α είς Μαχαιρ. 1, 110 (έκδ. R. Dawkins) «και έκοψεν τὰ δεντρά, τούς γούππους έγέμωσεν, διατὶ οί Τοῦρκοι έκρύβγουνταν» και 1,216: «και έβάλαν τήν είς τήν γούφαν ἡτζου ματωμένην». Κατὰ τόν Ε. Κριαρά, Λεξ. Μεσν. 4, 365 ό τύπ. γ ο ὕ φ α ἀπὸ τὸ ἀρχ. Ίταλ. g u e f f a ἡ τὸ Ένετ. g u f o. Κατὰ τόν G. Meyer, Neugr. Stud. 4,24 ἡ λ. γ ο ὕ β α ἀπὸ Ἀλβαν. g u e.

1) Κοίλωμα γῆς, τάφρος, ὄρυγμα, βόθρος, κοιλότης επί τῆς έπιφανείας άντικειμένου ἡ λίθου κοιν. και Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κορσ. Λυκαον. (Σιλ.): Ὁ δρόμος είναι γεμάτος γούβες. Ἐπάτησε σέ μιὰ γούβα μέ νερό κ' έβράχηκε. Έγέμισε ό δρόμος γούβες κοιν. Σοῦ 'καμε γούβες ἡ σωλήνα Ναύστ. Έφκειακα τ'ς γκούβες κ' έβαλα τ'ς πατάτις Ήπ. (Ζαγόρ.) Μι ᾤν'ξι

